

ת"פ 52547/07/18 - מדינת ישראל נגד עאסם עודה

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 52547-07-18 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)

בפני סגנית הנשיא, כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם עאסם עודה

החלטה

1. לפניי בקשה למחיקת עבירת הפריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה משני האישומים נשוא כתב האישום המתוקן.
2. כתב האישום המתוקן מורכב משני אישומים, כאשר בכל אחד מן האישומים יוחסו לנאשם העבירות הבאות:
א. גניבת רכב, בהתאם לסעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
ב. פריצה לרכב בכוונה לגנוב, בהתאם לסעיף 413 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
ג. נהיגה ללא רישיון, בהתאם לסעיף 10 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961.
3. הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום, על שני אישומיו, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן (למעט סעיפי הסל), והצדדים טענו משפטית בשאלה אם ניתן לייחס לנאשם עבירת פריצה לרכב, נוסף לעבירת גניבת רכב, בשני האישומים דנן. בנוסף, הוסכם כי יובאו ראיות לעונש בשאלה אם המאסרים המותנים ברי הפעלה.

טיעוני הצדדים:

4. הסנגור טען לריבוי עבירות ולהגנה מן הצדק ועתר בגין לביטול הוראת החיקוק של פריצה לרכב בכוונה לגנוב. הסנגור טען כי עבירת גניבת רכב טומנת בחובה את עבירת ההתפרצות לרכב, מאחר שהפריצה והגניבה נעשו בו בזמן, באישום אחד המפתחות היו בתוך הסוויץ', ובשני האישומים הרכב היה מונע. הסנגור הפנה להגדרת עבירת הגניבה בסעיף 383(א) לחוק העונשין לפיה אדם גונב דבר אם הוא "נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב", כאשר נשיאה מוגדרת בסעיף 383(ג)(2) "לרבות הסרת דבר ממקומו", וכשמדובר במחובר "הסרתו לאחר ניתוקו הגמור". הסנגור מציע ללמוד בדרך ההיקש מעבירה של גניבת מחובר למקרקעין לעניינו. שכן עבירת גניבת מחובר למקרקעין כוללת את ההסרה ואת הניתוק, הגורמות נזק לחפץ, ולמרות זאת אין מייחסים גניבה והיזק אלא גניבה בלבד. הסנגור טען כי יש למחוק את עבירות ההתפרצות לרכב גם בשל הגנה מן הצדק,

מאחר שמדובר בהחלטה בלתי סבירה בעליל של המאשימה ובשל נקיטה בדרך מפלה, לראיה הפנה הסנגור לתיקים בהם ייחסה המאשימה עבירה של גניבת רכב בלבד, גם במקרים של הצטיידות בכלי פריצה ופריצה לרכב (ת"פ 56463-05-15, ת"פ 46525-01-15, ת"פ 26732-06-13, ת"פ 41766-01-16, ת"פ 37038-06-14). הסנגור ביקש לעשות דין שווה לנאשם.

5. המאשימה התנגדה לבקשת הסנגור וטענה כי בחירת סעיפי האישום היא פרוגרטיבה של התביעה, ועומדת לה חזקת התקינות המנהלית. לדידה, עבירת גניבת הרכב וההתפרצות לרכב, הן שתי עבירות נפרדות בעלות קיום עצמאי, תכלית שונה, יסוד עובדתי שונה ואין נבלעות אחת בשנייה. המאשימה הפנתה להנחיית פרקליט המדינה לפיה נדרש התובע למבחן צורני עובדתי ומהותי מוסרי, וככל שניתן להפריד בין המעשים כך ייעשה התובע. המאשימה הפנתה לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי ולמבחני הפסיקה: מבחן יסודות העבירה (ע"פ 2103/07), מבחן צורני עובדתי ומבחן מהותי מוסרי (רע"פ 5978/04). נטען כי בתי המשפט קבעו מתחמי ענישה שונים לעבירת הגניבה מרכב ולעבירת הפריצה לרכב (ת"פ 24850-08-12, ת"פ 6433-05-14, ת"פ 27509-08-13). לעניין טענת ההגנה מן הצדק, נטען כי הפסיקה אותה הציג הסנגור משקפת מקרים יוצאים מן הכלל. המאשימה ביקשה להרחיב תשובתה לטענת ההגנה מן הצדק, אך לא עשתה כן.

יריעת המחלוקת:

6. אין מחלוקת כי עובדות כתב האישום מגבשות את הוראות החיקוק המיוחסות לנאשם בכל אחד משני האישומים נשוא כתב האישום המתוקן.

7. המחלוקת הנה בשאלה אם יש לבטל את הוראת החיקוק של התפרצות לרכב, הן בעילה של ריבוי עבירות, שעה שיוחסה גם עבירת גניבת רכב, והן כסעד על בסיס הגנה מן הצדק בגין אכיפה בררנית/אפליה.

העדר איסור בדין:

8. אין איסור בדין לכלול בכתב האישום מספר עבירות שנובעות מתוך אותה מסכת עובדתית.

מסקנה זו נלמדת מהוראת סעיף 186 לחוק סדר הדין פלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982, הקובעת:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה".

דהיינו, המחוקק לא רואה פגם בהרשעת נאשם במספר עבירות שיסודותיהן מתגבשים נוכח אותה תשתית עובדתית.

המחוקק מתמקד בנפקות הכפילות לשאלת העונש שיוטל. מכח קל וחומר, אין פסול חוקי בהגשת כתב אישום בגין מספר עבירות שכולן נובעות מאותן עובדות.

9. במסגרת ע"פ 3682/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (28.1.14) עלתה השאלה אם היה מקום להרשיע את הנאשם הן בעבירת התעללות בקטין והן בעבירה של תקיפת קטין. בית המשפט קבע כי אין מניעה לעשות כן הגם ששתי עבירות אלו מקורן "במסכת עובדתית אחת". בית המשפט התמקד בנפקות הכפילות לעניין הענישה בלבד, וכך נקבע בפסקה 32 לפסק הדין:

"זה המקום להתייחס לטענתו של המערער, לפיה לא היה מקום להרשיעו, הן בעבירה של התעללות בקטין או בחסר ישע והן בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע. אין ממש בטענה זו, לאור הוראתו המפורשת של סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 ... וכאשר מדובר במסכת עובדתית אחת, מצוות המחוקק היא כי יוטל על הנאשם עונש אחד, בהתאם לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי... הוא הדין בענייננו, ולא היתה כל מניעה להרשיע את המערער בשני הסעיפים, גם יחד".

10. בע"פ 132/57 **נכט נ' היועץ המשפטי לממשלה** פ"ד יא 1544, 1553 (1957), נקבע:

"דבר רגיל הוא להאשים את הנאשם באותו כתב אישום בעבירה מסוימת וכן בעבירה יותר חמורה הנובעת מאותן העובדות... כשמאשימים אדם בכתב אישום אחד בכמה עבירות הנובעות מאותן העובדות, אין בזה הטרדה כפולה, כי הרי מבררים את המשפט כולו רק פעם אחת וגם הסיכון להיות מורשע הוא אחד. אבל עדיין קיימת הסכנה, שהנאשם יספוג יותר מאשר העונש המגיע לו על המעשה, עקב ניסוח כתב האישום בו מצורפים מספר סעיפי האישום המתייחסים כולם לאותו המעשה, כשהוא מפוצל ליסודותיו המשפטיים השונים. **במקרה כזה אפשר להרשיע את הנאשם בכל אחד מסעיפי האישום שיוסודותיו הוכחו. בזה בא הצד המשפטי הפורמלי על סיפוקו. אך עונש כפול אין לגזור על הנאשם אף במצב עניינים זה...** בע"פ 29/39 (8) הואשם הנאשם בדיון דחוף בבית המשפט המחוזי בשלוש עבירות שונות של קשר לפי החוק הפלילי, על פי אותן עובדות: קשר לבצע עבירה, לפי סעיף 35 של פקודת החוק הפלילי, קשר להכשיל את ביצוע פקודת העלייה, לפי סעיף 36(א), וקשר להשיג מטרה בלתי כשרה, לפי סעיף 36(ו). בבית המשפט לערעורים טען הנאשם שבעצם הרשעתו בשלוש עבירות אלה היה משום הטלת עונש משולש, טענה זו נדחתה, ואלה דברי השופט קופלנד (Copland): **'אם אפשר להאשים נאשם בעבירה לפי שלושה סעיפים שונים, אינני רואה שום סיבה מדוע לא יואשם כך באותו גיליון אישום או כתב-אישום, ואם העובדות הדרושות הוכחו, מדוע לא יורשע הנאשם כך...**' לדברים אלה אני מסכים בכל הכבוד... במקרה כזה הנאשם אינו מורשע בעבירה אחת

אלא בשלוש עבירות...אולם את העונש אפשר להטיל רק פעם אחת".

11. בע"פ 436/80 שמואל בן חיים עמוסי נ' מדינת ישראל פ"ד לה(2) 566, 568, נקבע:

"סנגורו המלומד של המערער עמוסי, הלין על כי מרשו הורשע הן באינוס בנסיבות מחמירות בניגוד לסעיפים 345 ו-353(2) לחוק העונשין והן באינוס במרמה בניגוד לסעיף 346 לאותו חוק. המדובר במעשה אחד, ולא יתכן, לדברי הסנגור המלומד, כי בעטיו יורשע מרשו הן במעשה עבירה חמור פלוני והן בעבירות אחרות ונוספות, העולות מן העובדות. התביעה צריכה היתה לבחור, מהי האשמה, אותה היא מייחסת למערער, ובית המשפט צריך היה להכריע בעניין, לפי טענתו, על יסוד הראיות שלפניו ולקבוע מה העבירה שהוכחה לפניו, מבלי להכפילה או לשלשה בדרך, כמתואר לעיל....מבחינת הכלל הדיוני, הקובע בכגון דא, אין לנו אלא לפנות לסעיף 168 לחוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965, האומר, כי בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות, שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה. משמע, **אם הוכח, כי המעשה המיוחס למערער פלוני, היווה הן עבירה על סעיף 345 הנ"ל והן עבירה על סעיף 346, לא היתה מניעה להרשעתו בשתייהן גם יחד,** ובלבד שלא יוטל אלא עונש אחד כולל בשל המעשה האחד; וזוהי הדרך, שאכן ננקטה על-ידי בית משפט קמא במקרה דנן, ואין למצוא בה פסול".

12. מן המקובץ עולה, כי אין איסור בדין לכלול באותו כתב אישום מספר עבירות, גם אם הן דומות, ואשר נובעות מאותה מסכת עובדתית. יחד עם זאת, כפי שיוסבר להלן, במקרים מסוימים "ריבוי עבירות" אינו ראוי בהעדר הצדקה עניינית לכך.

הטענה בדבר ריבוי עבירות ללא הצדקה עניינית:

13. בהנתן כי אין מחלוקת כי עובדות כתב האישום מגבשות את כל העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום המתוקן, ונוכח המסקנה כי ריבוי עבירות אינו אסור בדין, אבחן אם במקרה הנוכחי מן הראוי היה לייחס לנאשם בכתב האישום הן עבירת גניבת רכב והן עבירת פריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה.

14. בניגוד לע"פ 436/80 הנ"ל, בבש"פ 5284/91 דוד לויאן נ' מדינת ישראל (4.12.1991), הביע כבוד השופט ג. בך תמיהה על הגשת כתב אישום עם ריבוי עבירות בקשר למעשה אחד:

"אינני יכול שלא להביע תמיהה על כך שהתביעה מצאה לנכון להגיש נגד העורר לא פחות משישה אישומים שונים בקשר למעשה הנדון. בהגשת כתב-

אישום צריכה התביעה להשתדל לבחור, בין סעיפי האישום האפשריים, אותו האישום המבטא בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה. במסגרת זאת מותר לה, כמובן, לבחור את הסעיף המחמיר ביותר עם הנאשם. אם יש לתובעים ספקות כלשהם לגבי האפשרות להוכיח את כל האלמנטים של עבירה זו, ניתן לצרף אישום נוסף או אלטרנטיבי, ודבר זה גם מוצדק, אם הוא נחוץ כדי להאיר היבט מיוחד של הפרשה, אך **אין להרבות בסעיפי אישום סתם, תוך מה שנקרא באנגלית: "throwing the book at the accused".** במקרה שלפנינו, הניסיון להאשים את העורר בקשר למעשהו האחד המתואר בשש העבירות המנויות לעיל נראה על פני הדברים מיותר וצורם.

15. בפרשת לויאן יוחסו לנאשם שש הוראות חיקוק בגין מעשה אחד, חלקן בהחלט נבלעות באחרות מבחינת מהותן וחשיבותן. שונים פני הדברים בעניינו של הנאשם, נוכח מספר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, מהות העבירות שיוחסו לו וחשיבות כל אחת מהן לתיאור המעשים באופן המשקף את האירוע במלואו.

16. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, עיון בהשלמת הטיעון, עיון בכתב האישום המתוקן, בחוק ובהלכה הפסוקה, הגעתי למסקנה כי עבירת ההתפרצות לרכב אינה נבלעת בעבירת הגניבה, ולכן אין כל פסול בייחוס שתי עבירות אלו בכתב אישום אחד. כדי להבהיר מסקנה זו אפרט יסודות שתי עבירות אלו והשוני ביניהן.

17. עבירת גניבת רכב:

סעיף 413ב לחוק העונשין קובע:

"413ב. (א) הגונב רכב, דינו - מאסר שבע שנים.

(ב) הנוטל רכב ללא רשות מבעליו, והוא מעבירו למקום אחר או לאדם אחר בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו, אף אם עשה כל אחד מאלה על-ידי אחר, דינו כדין גונב רכב".

יסודות עבירת הגניבה מנויות בסעיף 383 לחוק העונשין:

"383. (א) אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע;

... (ג) לעניין גניבה - (1) "נטילה" - לרבות השגת החזקה -

... (2) "נשיאה" - לרבות הסרת דבר ממקומו, ובדבר המחובר - הסרתו לאחר ניתוקו הגמור;

... (4) "דבר הניתן להיגנב" - דבר בעל ערך שהוא נכסו של אדם, ובמחובר למקרקעין - לאחר ניתוקו מהם".

מן האמור עולה כי יסודות עבירת גניבת רכב הם כדלהלן:

א. **יסוד עובדתי:** בהתאם לסעיף 413ב(א) ולסעיף 383 לחוק העונשין, עבירת הגניבה מורכבת מיסוד עובדתי של **נוטל ונושא רכב** (כאשר נטילה לרבות השגת חזקה; ונשיאה לרבות הסרת דבר ממקומו); בנסיבות של "בלי הסכמת הבעל, במרמה, ובלי תביעת זכות בתום לב".

היסוד העובדתי "מבטא את הוצאת הדבר הגנוב מחזקת הזולת, ללא הסכמתו. מדובר בתפישה פיזית של הדבר ('נטילה') והרחקתו ממקומו ('נשיאה'), כשהדבר הגנוב מצוי בחזקתו של אחר" (קדמי, **על הדין בפלילים**, 734 (חלק שני, 2013)).

ב. **יסוד נפשי:** בהתאם לסעיף 413ב(א) + בסעיף 383(א)(1) לחוק העונשין, היסוד הנפשי הנו **מודעות** לרכיבי היסוד העובדתי ודרישת **כוונה לשלילת קבע**, בענייננו של הרכב (קדמי, **על הדין בפלילים**, 746, (חלק שני, 2013)).

בעניין הכוונה לשלילת קבע, קובע סעיף 413ב(ב) לחוק העונשין חזקה שבעובדה: "הנוטל רכב ללא רשות מבעליו, והוא מעבירו למקום אחר או לאדם אחר בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו, אף אם עשה כל אחד מאלה על ידי אחר, דינו כדין גונב רכב".

בהתאם לע"פ 5724/95 **אחמד בן מוחמד אבו-דחל נ' מדינת ישראל** (12.05.1996), היסוד הנפשי לפי 413ב(ב) מסתכם ב"כוונה שלא להחזירו לבעליו", ואין צורך בהוכחות כוונה לשלילת קבע.

ניתן לעיין בספרו של י. קדמי, **על הדין בפלילים**, עמ' 896 (חלק שני, 2013).

18. עבירת הפריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה:

סעיף 413 וסיפא לחוק העונשין קובע:

"413 ו. הפורץ לרכב או מתפרץ לרכב...בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר שבע שנים".

מן האמור עולה, כי יסודות עבירת הפריצה לרכב הם כדלהלן:

א. **היסוד העובדתי: "פורץ או מתפרץ"**, כהגדרתם בסעיף 405 לחוק העונשין:

"405. (א) השובר חלק חיצוני או פנימי של בנין, או פותח - במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבנין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבנין, נקרא פורץ.

(ב) המכניס לבנין חלק מגופו או מן הכלי שהוא משתמש בו, נקרא נכנס.

(ג) הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא, נקרא מתפרץ".

ב. **היסוד הנפשי: "כוונה לבצע גניבה או פשע"**.

ג. בהתאם לספרו של י. קדמי, **על הדין בפלילים**, 899 (חלק שני (2013): "נעשו ה'פריצה' או ה'התפרצות' מתוך 'כוונה' לבצע גניבה או פשע', כאמור בחלופת הסיפא: הופכת העבירה - כאמור לעיל - לעבירה התנהגותית מטריתית על כל הכרוך בכך לעניין היסוד הנפשי; ועונשה מוחמר".

19. **הערכים המוגנים דומים:** הערך המוגן בבסיס עבירה של **גניבת רכב** ובבסיס עבירה של **התפרצות לרכב**, דומה, והנו שמירה על זכות הקניין שהנה זכות יסוד, ובה טמון הרצון להגן על זכות הבעלות והחזקה ברכב, על הזכות לפרטיות ותחושת הביטחון של המשתמשים ברכב, להגן על כלי הרכב ולמנוע נזקים לכלכלה ולמשק עקב הפגיעה בהם, דוגמת ייקור הפרמיות והיזקקות לאמצעי מיגון יקרים (ביחס לגניבת רכב ניתן לעיין בע"פ 7641/09 **אברהם הירשזון נ' מדינת ישראל** (4.7.2011); ע"פ 7163/13 **אחמד כסואני נ' מדינת ישראל** (3.8.2014); רע"פ 5771/16 **ראיד עיאס נ' מדינת ישראל** (26.7.2016); ביחס להתפרצות לרכב ניתן לעיין בע"פ ג (י-ם) 59653-03-15 **מדינת ישראל נ' איאד אבו עסב** (30.6.2015)).

20. **העונש המרבי** בצד שתי העבירות האמורות, גניבת רכב ופריצה לרכב בכוונה לגנוב, הנו זהה ועומד על שבע שנות מאסר.

21. הנה כי כן, אף שהערכים המוגנים דומים וכך גם העונש המרבי, הרי שקיים שוני ביסוד העובדתי של עבירת ההתפרצות לרכב (פותח ונכנס) ועבירת גניבת הרכב (נוטל ונושא רכב), וביסוד הנפשי של עבירת ההתפרצות לרכב (בכוונה לבצע גניבה שטרם בוצעה) ועבירת גניבת רכב (כוונה לשלילת קבע תוך כדי ביצוע גניבה).

לצורך עבירת הגניבה אין חשיבות משפטית לכך שהרכב נפרץ קודם לכן, ולצורך רכיבי עבירת ההתפרצות אין הכרח להוכיח שהרכב ו/או תכולתו נגנבו בפועל. יסודות העבירות שונים במובן זה. יכול אדם לגנוב רכב ע"י נשיאתו על גרר למקום אחר, זאת מבלי שהוא עצמו יפרוץ לתוכו, כפי שיכול אדם לפרוץ לרכב כדי לבצע גניבה, אך להימנע מגניבת הרכב לאחר מכן.

22. בע"פ 132/57 **נכט נ' היועץ המשפטי לממשלה** (17.2.1957), הואשם הנאשם והורשע, בגין אותו מעשה עקיפה, הן בעבירה של עקיפת רכב מימין והן בעבירה של עקיפה לפני צומת. נקבע:

"לשתי העבירות בהן הואשם המערער יסודות עובדתיים שונים ואין עובדותיהן חופפות: בעבירת העקיפה מצד ימין אין חשיבות משפטית לעובדה שהעקיפה נעשתה פחות מ-30 מטר מצומת דרכים, ובעבירת העקיפה במרחק של פחות מ-30 מטר מן הצומת לא היתה חשיבות משפטית לעובדה שהעקיפה נעשתה מצד ימין...**לא היתה כאן זהות עבירות** לפי סעיף 31 של פקודת הפרשנות

וגם אילו הואשם המערער בפני בית המשפט המחוזי באותן העבירות היינו מגיעים לאותה המסקנה מפאת **אי זהות העובדות**."

23. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, בעניינו של הנאשם, היסוד העובדתי של עבירת ההתפרצות מורכב מפתיחת דלת הרכב במשיכה וכניסה לרכב, במטרה לבצע גניבה.

רק בשלב שלאחר סיום ההתפרצות, בוצעה, לפי הנטען, עבירת הגניבה, עת נטל הנאשם את החזקה ברכב לידי ונשא ממקום עמדו לאתר אחר, בכוונה לשלילת קבע.

24. בעניינו של הנאשם, בסיום ביצוע עבירת ההתפרצות, החל ביצוע עבירת גניבת הרכב. אין חפיפה בין שתי עבירות אלו, ולמצער אין חפיפה מלאה ביניהן, הן אינן נבלעות האחת ברעותה, ואין מניעה לכלול את שתיהן בכתב אישום אחד, כדי לשקף את שרשרת המעשים המיוחסים לנאשם.

טענת הגנה מן הצדק:

25. נוכח המסקנה כי דין טענת ריבוי העבירות להידחות, כך שאין פגם או פסול בכתב האישום כפי שהוגש, ממילא יש לדחות את הטענה כי התנהלות המאשימה מקימה הגנה מן הצדק לנאשם על רקע ריבוי עבירות.

26. לא שוכנעתי כי חמשת גזרי הדין שהוגשו ע"י הסנגור מבססים טענת אפליה המצדיקה ביטול הוראת חיקוק, להבדיל משקילת האמור כחלק מסוגיית העונש ההולם.

הנאשם מבקש להשוות את כתב האישום המתוקן לכתבי האישום שהוגשו בתיקים אותם הגיש, אולם לבית משפט זה מוגשים חדשות לבקרים כתבי אישום בהם מיוחסת עבירה של גניבת רכב לצד עבירה של התפרצות לרכב בכוונה לבצע גניבה. ניתן לעיין לדוגמה בת"פ 14386-02-13, ת"פ 11524-12-12, ת"פ 38480-03-17, 21859-06-14, 42084-09-13. ב"כ הצדדים לא התייחסו לשיקולי המאשימה בהגשת כתב אישום עם שתי עבירות אלו או אחת מהן, אך מדובר בפרורגטיבה של המאשימה, וממילא אין בכך כדי להעיב על הגנת הנאשם או ליצור עיוות דין, שעה שהנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, המקימות את שתי העבירות גם יחד.

27. אשלים את התמונה ביחס להעדר עיוות דין ואציין כי אין בכתב אישום המתוקן, הכולל את שתי העבירות גם יחד, כדי להביא להחמרה בעונשו של הנאשם, נוכח הוראת סעיף 40ג לחוק העונשין, לפיה לצורך קביעת העונש, יהא על בית המשפט לבחון אם העבירות לפי כתב האישום המתוקן, מגבשות "אירוע אחד" או "כמה אירועים". על הפרמטרים הנדרשים לבחינה באותו שלב דיוני של גזירת הדין, נאמר בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014):

"מבחן הקשר ההדוק בוחן את עוצמת הקשר שבין העבירות, ולא את השאלה

האם הן ניתנות להפרדה. בהתאם לכך, כאמור, ייתכן כי עבריו יבצע מספר רב של פעולות שניתן להפריד ביניהן, ושהוא אף יכול היה לחדול לאחר ביצוע כל אחת מהן (כך שאין לראות בהן מעשה אחד), אך נכון יהיה לראות בהן חלק מתוכנית עבריינית אחת (ולכן גם אירוע אחד)".

בכתב האישום המתוקן שלפניי, לפי מבחן הקשר ההדוק, כל אישום (על כל העבירות המיוחסות במסגרתו) מגבש "אירוע אחד" בלבד. הענישה נקבעת בהלימה לכך.

לאור מכלול השיקולים האמורים, הנני דוחה את בקשת הנאשם למחיקת עבירות ההתפרצות לרכב המיוחסות לנאשם בכתב האישום המתוקן.

עיקרי ההחלטה הוקראו לצדדים בעת הדיון היום.

ניתנה היום, ג' טבת תשע"ט, 11 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.